

»Vinkonan gav avboð – tí gjørdist eg sangari«

Tað var upprunaliga vinkona Yasmin, ið skuldi byrja sum sangari í einum bólki. Men vinkonan, Terese, fekk kaldar fótur, tá hon skuldi standa sína roynd, og so tók hon í evstu løtu og segði frá, at hon átti eina vinkonu, ið eisini dugdi at syngja. Soleiðis endaði tað við, at Yasmin, ið hevur føroyska mammu, gjørdist sangari.

»Men so lögdi tað ljóðar, var tað eisini vinkona mín, ið syrgdi fyri, at eg nú eri komin til Føroya fyri aðru ferð í lívinum, av tí at hon tilvildarlíga hitti Páll Arge niðri í Keypmannahavn,« sigur Yasmin. »Og nú eru vit so báðar komnar til Føroya. Higartil hevur ferðin verið góð.«

Einsamallur við eitt borð á Atlantis matstovuni á Hotel Føroyum sita tvær ungar kvinnur í friði og náðum.

Tær eru hálvvegna línar við døgurðan, ið er borðreiddur fyri teimum.

Tá blaðmaðurin nakrar minuttir yvir níggu hós-kvöldið kemur inn í matstovuna, er mestsum ikki neyðugt at spyrja, um ein songkvinnu skuldi sita her onkunstaðni, ið kallast Yas-

min, tí øll hini borðini eru fullkomuliga órogváð. Her eru ikki aðrir gestir hesa lötuna.

Kortini spyr hann ein av tænarunum, um Yasmin er til staðar í matstovuni. Hesin tænarin, ein ung myrk-hærð genta, veit ikki rættliga, men skal fara at spyrja ein av hinum tænarunum.

Men longu áðrenn hon er afturkomin við svarinum, hevur Yasmin sjálf gjørt vart við seg, har hon situr við borðið. Hin kvinnan, ið situr saman við henni, er hennara besta vinkona. Tær hava kenst frá barnárum av, kemur fram seinni, tá samrøðan er farin á gilið.

Tað er ikki júst nakað stjørnukent yvir 24 ára

gomlu Yasmin, ið alt lív sítt – síðani hon var fødd á Ríkishospitalinum í Keypmannahavn – hevur búð í danska høvudsstaðnum.

Her er einki yvirdrivið gull og glitur, men ein heilt náttúrlig ung kvinna, ið er blíðsníðað og smílandi ein stóran part av tíðini, samrøðan fer fram.

Heldur ikki besta vinkona hennara, Terese, hevur upp-átíðna meðferð ella ger nakað burtur úr sær sjálvari.

Tað er, sum hevur tú kent tær leingi, og at hetta bert er eitt vanligt prát, sum tað so ofta kann koma fyri, tá tú hittir fólk, ið tú kennir, á gøtuni, til handils ella aðra staðni.

Væl uppløgd

– Vit høvdu eina góða ferð til Føroya, og tað tóktist eitt sindur lögdið, men tó spennandi, at koma til eitt land, har tú hevur tinar røtur, men kortini ikki hevur vitjað so ofta, sigur Yasmin.

Hon hevur einaferð fyrr verið í Føroyum, men tað eru mong ár síðani.

– Tá eg varð konfirmerað, fekk eg eina summerferð til Føroya í konfirmatiónsgávu frá onnu míni í Vestmanna, og her var eg so í einar tvær ella tríggjar vikur. Eg var tá fjúrtan ára gomul, so eg hefti meg ikki akkurát so nógv við, hvussu hetta góða landið sá út, men tað geri eg nú. Her er veruliga vakurt.

Ovfamar av náttúruni

Bæði Yasmin og vinkona hennara eru ovfamar av føroysku náttúruni, og Terese heldur, at tað er ótrúligt, sum føroyingar hava dugað væl at verið diskretir, tá teir hava gjørt vegir og tunlar.

– Tað er ikki sum aðra staðni, at trøini í skógini verða barberað burtur ogein breiður motorvegur verður lagdur mitt gjøgnum alt tað, ið var vakurt frammanundan. Her hevur náttúran fingið frið, heldur hon.

Ferðin til Føroya – ella kanska rættari til Havnar –

gjørdist drúgvari, enn hon hevði roknað við frammanundan.

– Fyrst sótu vit jú í tveir tímar í flogfarinum, men tó var ferðin ikki liðug, tá flogfarið hevði sett seg. Tá fóru vit víðari í buss, ferju og aftur bussi, áðrenn vit nakrar tímar seinni komu vegin fram til hotellið.

Av tilvild at Yasmin byrjaði at syngja

Tað var mestsum av berari tilvild, at Yasmin gjørdist sangari og tann vegin kom at uppliva alt tað, hon hevur gjørt hesi seinnu árin.

– Terese skuldi byrja at syngja við einum bólki, men tá tað kom til stykkið, tordi hon ikki kortini, men so segði hon fyrri hinum í bólkinum, at hon hevði eina vinkonu, ið eisini sang, og sum hon skuldi spyrja, fortelur Yasmin, ið hevur eftirnavnið hjá mammuni Bergljót, ið er Jacobsen.

– Eg tók av, og síðani havi eg verið sangari. Áðrenn havi eg ikki beinleiðis fingið tað bakgrund, ið fleiri aðrir sangarar kanska hava, at hava verið við í kóri og so framvegis, men kortini hava eg og Terese altíð havt áhuga fyri sang.

Sum smágentur spældu tær í bakgarðinum, har tær búðu í Keypmannahavn, og

tá kom meira enn so fyrri, at tær trivu í onkran sang av og á, eitt nú Abba, Bee Gees og annað, ið tá var frammi í tíðini.

– Sum tíðin leið, funnu vit eisini uppá at syngja tví-røddað, og hesum høvdu vit stóran stuttleika av. Men tað hevur fyrri mítt viðkomandi ongantíð verið tann traditiónella bakgrundin, tó at mær altíð hevur dámað væl at sungið og fingist við tónleik.

Yasmin sigur, at hon onkuntíð tey seinnu árin hevur gingið til sang, men at hon ikki hevur bindini til tað.

– Eg eri ov bráð. Alt skal henda so skjótt, og eg havi als ikki tol til soverðið. Og so er tað eisini tað, at eg helst vil royna eitt sindur av hvørjum, og tá verður tað oftast til tað, at einki kemur burturúr, sigur hon.

– Men eg havi verið aftur til sangundirvísing nakrar ferðir, tá eg havi hildið, at røddin hevur havt gott av eitt sindur av avpassing.

Meira tilvild

At Yasmin nú er komin til Føroya og í gjárkvöldið var í Gundadalshøllini í sambandi við kappingina um Ársins Songrødd, er eins nógv av tilvild, og tað var, at hon yvirhøvur byrjaði sum sangari.

Og enn einaferð hevur

Yasmin (vinstrumegin) og vinkona hennara, Terese, ið bæði syrgdi fyri, at Yasmin gjørdist sangari og at hon nú er komin til Føroya fyri aðru ferð í lívinum

